

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE SMART
leškočiau tavęs amžinai

2016 liepa–rugpjūtis

Sicilicėiai

Knygute.lt

Michelle Smart
(Mišelė Smart)

IEŠKOČIAU TAVĘS AMŽINAI

Trijų knygų serija
"*Siciliečiai*"
Pirma knyga

Versta iš Michelle Smart, What a Sicilian Husband Wants, 2014

© Michelle Smart, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0095-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Pasiekusi laiptų apačią Greisė basa koja išjungė pavojaus signalą ant sienos. Automatiškai suspaudžiusi kodą išjungė apatiniame aukšte įmontuotus jutiklius. Tai padaryti užmiršo tik kartą. Tada buvo dar neišsibudinusi, jautėsi beveik kaip zombis. Kol nupėdino į virtuvę, name kilo daugiau triukšmo, nei sukeltų būrys merginų, svetainėje aptarinėjančių kokteilio *Jaeger Bombs* privalumus.

Greisė įjungė virdulį ir garsiai nusižiovavo.

Kava. To ir reikia – geros dozės kofeino ir saujos cukraus.

Laukdama, kol užvirs virdulys, atitraukė kiemo durų žaliuzes ir pasidairė pro stiklą. Skaisti ryto saulė vos neapakino. Ji kreivai dirstelėjo į storai apšerkšnijusį sodą. Vien pažiūrėjus oda paširpo nuo šalčio. Bemat nuleido žaliuzes.

Tebedrebėdama pasisuko į virtuvės stalą ir įjungė nešiojamąjį kompiuterį. Palikusi jį krautis pasidarė kavos, gausiai įsipylė pieno, kad greičiau atvėstų. Pakėlė puodelį prie lūpų ir jau ketino gurkstelėti, bet suskambo durų skambutis. Iki pat kaulų nusmelkė širpas, tik

šerkšnas už lango čia jau buvo niekuo dėtas. Pasišiaušė *visi* iki vieno plaukeliai.

Širdis taip stipriai daužėsi į šonkaulius, kad Greisė susverdėjo ir karšta kava apsilaistė pirštus.

Ji krūptelėjo ir nusikeikė, bet nusiplikyti buvo į naudą. Susikaupė. Padėjo puodelį ant spintelės – nulaistė dar kavos, nusišluostė sopančią ranką ir nužingsniavo prie aukštos spintelės kampe. Pasirausė po rankšluostukais pintoje kraitelėje ir išsitraukė pistoletą.

Durų skambutis nuaidėjo antrą kartą.

Kompiuteris jau buvo įsijungęs, ji paspaudė namo aplinką rodančių kamerų piktogramą. Ekranas pasidalijo į kvadratus. Tik viršutiniajame dešiniame vaizde matyti kažkas neįprasto. Greisė neatpažino smulkios figūrėlės, įsitūlojusios į storą striukę su gobtuvu, užsimaukšlinusios vilnonę kepurę ir apsvyniojusios derantį šaliką. Nepažįstamos moters keliai kiek virpėjo, prie krūtinės ji glaudė didžiulį krepšį, aiškiai stengdamasi jį sušildyti tokiame šaltyje.

Greisei, žvelgiančiai programinės įrangos akimis, pagailo šalančios moters, todėl ji atsargiai nutykino siauru koridoriumi ir pakėlė

nepermatomą užuolaidą, dengiančią laukujes duris. Per stiklą neryškiai švietė tamsus siluetas. Tvirtai dešine spausdama ginklą už nugaros Greisė atšovė tris velkes ir atrakino įleistinę spyną, patikrino saugos grandinėlę. Tik tada pasuko raktą ir pastūmė duris kelis colius, tiek, kiek leido grandinėlė.

- Atleiskite, kad trukdau. - Moteris kaleno dantimis. Ji parodė telefoną. - Automobilis sugedo. Ar galėčiau pasinaudoti telefonu, kad paskambinčiau savo vyrui? Maldauju, maniškis be jokio signalo.

„Nieko stebėtino, - pamanė Greisė. - Šiame mažučiame Kornvalio miestelyje stringa daugelio operatorių ryšys. Laimė, kad veikia laidiniais telefonas.“

Ji kiek ilgiau, nei reikalauja mandagumas, nužiūrinėjo nepažįstamąją. Moteris gerais ke turiais coliais žemesnė už Greisę, liesutė, tik su storais drabužiais. Veidas įraudęs nuo šalčio.

Protingai galvojant nepažįstama moteris negali kelti grėsmės. Bet vis tiek...

Mintys kūrė priežastis, kodėl nereikėtų leisti jai pasinaudoti savo telefonu ir svetingai siūlyti sušilti prie ketaus krosnelės virtuvėje.

Nors puikiai suprato, kad derėjo užtrenkti duris tiesiai nepažįstamajai prieš akis ir nusiųsti ją į kitą ūkį kalvos viršuje, tokia nemandagi būti neprisivertė. Juk iki ten vargšėlė pėdintų dar bent dešimtį minučių.

- Lukterėkite sekundėlę. - Greisė uždarė duris.

Sugrūdo pistoletą į gilią chalato kišenę, nors šaunamąjį ginklą slėpti ten kvailiausia. Bet nebuvo iš ko rinktis.

„Kvaila paranoja. Per ilgai slapstaisi. Nė durų nepraveri neįtarusi pasalos.“

Atkabinusi grandinėlą atidarė duris.

- Labai ačiū, - padėjo moteris ir įžengusi į vidų patrypė ant kilimėlio nusikratydama ankstyvo ryto šarmą. - Jau nebesitikėjau rasti civilizacijos. Keliuose kaip išmirę.

Greisė išspaudė mandagią šypseną ir uždarė paskui moterį duris. Į saugius namus jau ir taip įsiveržė šaltis. Apėmė vėsa ir nemaloni nuojauta, bet Greisė nekreipė dėmesio.

- Telefonas čia, - parodė aparatą ant stalelio netoli lauko durų. - Prašom.

Moteris pakėlė ragelį ir surinko numerį, prispaudusi pirštą prie ausies pusbalsiu šnektelėjo.

Pokalbis truko keletą minučių. Baigusi nepa-
žįstamoji padėjo ragelį ir nusišypsojo Greisei.
Bet akys linksmos nebuvo.

- Dėkoju. Nebeįkyrėsiu.

- Palaukite vyro čia. - Greisė negalėjo ir pa-
galvoti, kad tokiu oru kas nors stypsos lauke.

- Ne. Reikia eiti. Jis neužtruks.

- Tikrai? Lauke baisiai šalta.

Moteris sugrįžo prie lauko durų, įsikibo į ran-
keną.

- Tikrai. Dėkoju.

Ji atidarė duris ir nė neatsisveikinusį nusku-
bėjo įvažiuojamuoju keliuku.

Greisė suglumusi kurį laiką spoksojo į spar-
čiai tolstančią figūrą, tada uždarė ir užrakino
duris.

Sudrebėjo.

Ant rankų vėl pasišiaušė plaukeliai.

Kelis kartus suplakė širdis ir Greisė atpažino
kaulus nusmelkiantį šaltį - ir tai ne vien tuščia
fizinė reakcija.

Kažkas ne...

Sustingusi iš baimės įtempė ausis. Vieninte-
lis išgirstas garsas - ūžiantis jos pačios krau-
jas.

Kvaila paranojikė.

Bet kažkodėl nepažįstamosios elgesys nedavė ramybės. Tipendama atgal į virtuvę Greisė galvojo tik apie tai, kaip viešnia išskubėjo...

Nerimo, kurį sukėlė nuaidėjęs durų skambutis, nebuvo ko ir lyginti su nauju siaubu – virtuvėje ji rado tamsiaplaukį gražuolį, lydimą dviejų gorilos tipo bukų galvažudžių.

– Palaukite automobilyje, – tarė jiems vyras neatplėšdamas akių nuo Greisės.

Gorilos dingo pro kiemo duris, tas pačias, kurios vos prieš dvidešimtį minučių buvo saugiai užrakintos...

– Labas rytas, *bella*.

Bella. Žodis nuslydo nuo liežuvio lyg glamonė – tai Greisę paralyžiavo. Širdis smarkiai plakė, vos išgirdus jo balsą atgijo atmintis. Nuostabus aksominis balsas su sicilietišku akcentu angliškai tarsi dainavo. Širdis jau šniokštė kaip pompa. Paralyžių pakeitusi šnypščianti energija praskaidrino padūmavusią galvą. Neatitraukdama akių Greisė įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė ginklą.

– Duodu lygiai penkias sekundes išsinešdinti iš mano namų.

Į jam į krūtinę atkištą ginklą Lukas reagavo

vešlaus juodo antakio virptelėjimu. Kreivai šyptelėjęs vyras suplojo ore:

- Arba kas? Nušausi?

- Nejudėk, - išplėtusi akis riktelėjo Greisė, kai nuleidęs rankas Lukas žengė prie jos. - Traukis!

Situacija beveik komiška: Lukas beginklis, bet ramutėlis, o ji laikė rankose pistoletą, tačiau širdis nusiritusi į kulnus.

Kažin ar jis kada nors gyvenime jautė tikrą baimę?

Negalima pasiduoti panikai. Juk žinojo, kad ši diena ateis. Mintyse ir fiziškai pasiruošė.

- Juk pasakiau - traukis.

Greisė tvirčiau suspaudė ginklą, bet rankos drebėjo taip smarkiai, kad vos išlaikė jas tiesiai.

- Ar visus svečius šitaip pasitinki, *bella*?

Jis palenkė galvą į šoną ir žengė dar žingsnį, tada dar vieną, gilios vyro akys tebestebilijo jai į veidą. Greisė buvo užmiršusi, kokios jos kerinčios, kaip vešlios juodos blakstienos taip įrėmina akis, kad moteris kitados tikėjo jas esant juodutėles. Tik geriau įsižiūrėjęs supranti, kad iš tiesų akys tamsiai mėlynos lyg vasaros naktis. O kartą pamatęs tą spalvą tikrai

nepamirši.

Pirmą kartą išvydusi tas akis iš arti Greisė sureagavo audringai. Atgijo kiekviena kūno ląstelė. Tą akimirką ji beviltiškai įsimylėjo.

Tik tai buvo seniai. Meilė, kurią jautė, užgeso prieš dešimtį mėnesių, kai suvokė, koks iš tiesų šis vyras.

- Tik nekviestus. - Ji tyčia demonstratyviai tvirčiau sugriebė slystantį ginklą. - Kartu su paskutinį kartą - dink iš mano namų.

Jis buvo taip arti, kad Greisė matė tvinkčiojant smilkinį. Reikia jį tuojau pat išguiti.

- Padėk revolverį, Greise. Nė žalio supratimo neturi, kaip elgtis su tokiu pavojingu ginklu.

Lukas nesitikėjo, kad bus sutiktas į krūtinę nukreiptu ginklu. Vyro širdis daužėsi krūtinėje, ir nors jis nemanė, kad Greisė šautų, nenorėjo jos taip išgąsdinti, kad iškrėstų kokią kvailystę.

Nebe taip džiaugėsi, kad ją surado. Pagaliau.

Kai tik atpažino ją nuotraukoje, iš karto užsiskakė lėktuvą, nuolat budintį, jei kartais prireiktų, ir atskrido tiesiai į Angliją.

Greisės veidas neatskleidė jausmų.

- Nė iš tolo nenumanai, ką sugebu. Kaip mane radai?

Lukas šiaip taip užgniaužė abejingų žodžių sukeltą pyktį. Greisė tokia bejausmė, tarsi kalbėtusi su nepažįstamu žmogumi.

- Labai sunkiai. O dabar padėk ginklą. Noriu tik šnektelėti. Nieko daugiau.

Moteris neslėpė nepasitikėjimo.

- Tokį kelią įveiki ir tiek vargai vien tam, kad pasikalbėtum? Tai kodėl nepasibeldei į duris, kaip daro normalūs žmonės, kam samdai tą marionetę, kad nukreiptų dėmesį, kol brausiesi pro kiemo duris?

- Nes, išmintingoji gudrioji melage Greise, privertei visą Europą aplakstyti. Pasistengei, kad išnyktum. Pasislėpei neįtikėtinai toli.

Moteriai taip sekėsi lenkti jį žingsniu, kad Lukas jau tikėjo ją turint magiškus vartus, pro kuriuos ji dingdavo vos jam priartėjus. Net neįsitikinęs, kad nuotraukoje tikrai Greisė, įsakė vyrams nenuleisti nuo namo akių ir ją sekti, kad ir kur eitų. Dėl viso pikto. Nebeketino vėl leisti jai išslysti iš pirštų.

- Nieko aš neverčiau. Jei būčiau norėjusi, kad mane rastum, būčiau palikusi nuorodas. - Dešine ranka tebelaikydama revolverį, Greisė kairę nusišluostė į chalato šoną, drabužis prasiskleidė.

Aiškiai abejinga. Tik abejingumas paviršutinis.

Vyro kraujas sutirštėjo. Ilgos pažaminės kelnės ir derantys marškinėliai atskleidė liaunos, beveik berniukiškos figūros grožį. Vis dėlto jos kūnas apvalesnis, nei jis prisiminė, švelnumas netiko prie abejingų šviesiai rudų akių.

Lukui išdžiūvo burna. Liežuviu sudrėkinęs lūpas, jis toliau smalsiai nužiūrinėjo.

Greisė smarkiai pasikeitė. Susidūręs gatvėje gal nebūtų ir pažinęs. To, be abejo, ji ir siekė.

Ir nuotraukos jis vos nepražiopsojo. Prireikė tik keletu minučių jo vyrams atvažiuoti ir pasislėpti strateginiuose taškuose, kuriuose neužgriebia kameros. Ji, įsisupusi į storą beformį apsiaustą, išspūdino iš namų vos kelioms minutėms paimti laiškų iš dėžutės įvažos gale. Prieš jai dingstant vyrai pagavo keletą kadru, bet tik vienoje nuotraukoje matyti moters veidas.

Luko dėmesį patraukė savitai palenkta galva. Įsižiūrėjus pilve kažinkas tarsi apsivertė. Greisė. Ji taip pakreipdavo galvą, kai susimąstydavo, taip sustingdavo priešais didžiulę drobę su teptuku dantyse. Žinoma, tuomet plaukai buvo ilgi. Šviesūs. Ne tokie trumpi ir rau-

doni lyg laumės kaip dabar. Toks stilius Lukui bjaurus, bet Greisei visai tiko. Atrodė viliojanti.

Gundanti.

- Ir iš kur žinoti, kad nenori būti surasta? - ramiai paklausė Lukas. - Išvažiavai nieko nepasakiusi nei man, nei kam kitam. Nė raštelio nesiteikei parašyti.

- Maniau, kad ir tylą gana iškalbinga.

Tyla tikrai daug bylojo. Bet kaip galėjo jos nieieškoti? Amžinai būtų ieškojęs.

Juk šita moteris prisiekė jį mylėti ir gerbti, kol išskirs mirtis, o ne... Tai ir didžiausia bėda. Jis nė nenumanė, kodėl Greisė pradingo iš jo gyvenimo. Ir dabar vos galėjo patikėti, kad stovi vos už dešimties pėdų nuo jos.

- Drabužių nepasiėmei.

Ji nieko nepasiėmė. Išėjo pasivaikščioti po dvarą, perlipo per tvorą ir dingo.

- Tavo stuobriai būtų sunerimę, jei būčiau vaikštinėjusi po vynuogyną su dideliu rausvu lagaminu.

Ji tikrai kalba sarkastiškai? Greisė?

- Žinojau, kad bandysi surasti. Štai kam man ginklas - kad sulaikyčiau tave arba tavo vyrus ir nepriverstumėte sugrįžti. Klausyk, ką pasakysiu: į Siciliją nė kojos nebekelsiu....